



Néhány nappal ezelőtt az igen figyelemreméltó, tényfeltáró anyagok készítésével foglalkozó Rise Project munkatársai derítették ki, hogy február 7-én [Elena Udrea](#) volt miniszter a kis közép-amerikai országba, Costa Ricába utazott, azóta is ott tartózkodik. Rövidesen az is kiderült, hogy a DIICOT volt főügyésze,

[Alina Bica](#)

szintén ott tartózkodik – természetesen mindketten tagadják, hogy a romániai igazságszolgáltatásban tapasztaltak miatt mentek volna oly messzire.

Mindkettejüknek évek óta meggyűlt a bajuk a törvénnyel, többrendbeli csalással, okirathamisítással és befolyással való üzérkedéssel vádolják. Dehogy, ők nem tettek ilyet. Csupán egészségügyi okokból távoztak Közép-Amerikába, ugyanis Udrea ikreket vár, Bicának pedig egészségügyi problémái vannak. **Tiszta gyógyüdülő az a Costa Rica, komolyan.**

## Madagaszkáron is ugyanolyan jó a víz☐

Még mielőtt nagy levegőt véve legyintenénk, azt azért hadd jegyezzük meg, hogy e kis ország a Föld azon keveseinek egyike, amellyel nincsen Romániának kiadatási egyezménye – magyarán le lehet lépni oda, még anélkül is, hogy az ember politikai menedékjogot kérne. Madagaszkáron (na, az is jó messze van...) így tett Radu Mazăre volt konstancai polgármester – [hatalmas mennyiség volt a számláján](#)

átvitt értelemben is, így karácsony első napján fogta magát és lelépett.

**Köszöni, jól van. Nem idegesítik az itthoni dolgok, a tenger csodás, az élet „bé van jöve”.**

## Így kell élni.

A román sajtó úgy tudja, hogy Udrea lelépésével már 11-re emelkedett azoknak a száma, akik a vádemelések, bírósági eljárások elől külföldre menekültek: a három említetten kívül még **Alexander Adamescu, Puiu Popoviciu, Sebastian Ghiță, Elan Schwartzberg, Codruț Marta, Ioan Bene, Vlad Cosma és Markó Attila**

tartoznak ide, de nyilván mindegyiknek más és más az esete. Ami a romániai magyarokat illeti, utóbbi nem akart úgy járni, mint Nagy Zsolt, aki néhány hónappal ezelőtt szabadult a börtönből.

Például Radu Mazăre azt mutatta meg, hogy Kelet-Európában egész egyszerűen mindent lehet, illetve azt is, hogy Romániában a jogállamiság a nullával kezd egyenlő lenni – hiába van egyre jobban működő DNA, hiába vannak törvények, azokat mindig ki lehet játszani, a hatóságok kezei közül pedig ki lehet siklani és Madagaszkárig vagy Costa Ricáig meg sem kell állni.

## Vă pup, vă piș

A büntetőjogi eljárások elől elmenekülő politikusok csak a jéghegy csúcsa Romániában, hiszen nagyon sokan lehetnek olyanok, akik nem töltenek be közéleti funkciókat, mégis annyit loptak, annyi van a számlájukon, hogy muszáj volt eljárást indítani ellenük.

Se szeri, se száma az olyan alakoknak, akiknek szintén nagyon sok a vaj a fején és ezért futnak a nap elől. A tévénéző közönség számára ismeretlen bűnözők garmadája ugyanígy cselekszik: **nincsen „chefjük” idehaza asszisztálni saját felelősségre vonásukhoz, inkább fogják a hóbeleváncot, lefizetnek egy-két embert, aztán csaó lá toți, vă pup, vă piș, fututyé, frátyé, ámplekát, gudbáj.**

Kelet-Európában nemcsak a lopás, a bűnözés vált mindennapos gyakorlattá, hanem a felelősségre vonás előli menekvés is, a jogi vagy más kiskapuk megtalálása – **innen már csak egy lépés az, hogy valaki büszkén hirdeti, ő bűnöző, márpedig lop, csal, hazudik, amihez senkinek semmi köze, mert így látja jónak, sikuasztábasztá.**

Kikéri magának éles hangon – mint tette azt Elena Udrea is, mikor eljutott hozzá, hogy tudnak az utazásáról – kioktat, fenyeget, lekicsinyel, kigúnyol. Mondjuk ezekért a „tudományokért” főleg

Liviu Dragneához lehetne fordulni gyorstalpaló tanfolyamokért, de mára odakerültünk, hogy Hegyeshalomtól keletre gyakorlatilag bármilyen beosztású közéleti személyiség képes igen magas fokon kiosztani bírót, újságíró, ellenzéki képviselőt, akárkit, akiről úgy érzi, hogy minimálisan is kontrollálhatja az ő hatalmát.

## **Támogatás? Na, az kell!**

Komolyra fordítva a szót, a folyamat aggasztó. Aggasztó az, hogy mondvacsinált dolgokat jogi érvként fogadnak el, hogy politikai körökben a hazudozás, a csalás még mindig a legkézzelfoghatóbb eszközök a célok eléréséhez. Mocskoljuk, átkozzuk minden nap az „Únijót”, meg Nyugat-Európát úgy egyáltalán (persze a támogatásokat azért mosolyogva elvárjuk...), de ott legalább vannak olyan emberek is, akik lemondanak, ha rajtakapják őket, mint történt az nemrégiben a holland külügyminiszterrel. **Beismerte, hogy hazudott, s lemondott.**

És még valami: az, hogy valaki valamit tagad, nem azt jelenti, hogy valaki valamit cáfol. Mert a Costa Ricába távozott csajok is tagadnak, de nem cáfolnak.

Az utóbbi napok eseményei, az igazságügyi miniszter bejelentése, a politikai maffiózok futni hagyása újfent bebizonyítja azt a tényt, ami egyre nyilvánvalóbb: **Románia talán egy kicsit lassabban, de kimunkáltabban halad azon az úton, ami a környező kelet-közép európai országokban egyre gyorsabban vezet a jogállam lebontása felé.**